

Ἡ ὑδρίστρα
(Σαράντα ἑμβόλιον).

Ἀρχὴν
Θεοῦ
Καὶ ἁγίου
15 ἑμβόλιον
Θεοῦ
Αθ. τ. Γ.
1936-7
r. 118-9

Ποῖος ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
ἡ καὶ ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
πρὸς τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα

- 5 τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
- 10 τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
- 15 τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
- 20 τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα
τὴν ὑδρίστρα δεικνύει τὴν ὑδρίστρα

(ἄνευ ἑμβόλιου)

Αὐτὸ δὰ σὰν κατάλαβε κακότηγη Βαγίτσα,
 μέσ' τὸ πηγίδι νὰ ριχτῆ τὴν ἦρτε κείν' τὴν ὥρα,
 γιὰ στῆ Μαρίτσα(1) γιὰ νερὸ νὰ πάει μὲ τὴ στάμνα
 25 καὶ νὰ ριχτῆ μέσ' τὸ νερὸ καὶ νὰ πνιγῆ κεῖ μέσα.
 Μηδὲ τὸ ἕνα μπόρεσε νὰ κάνει ἡ Βαγίτσα
 μηδὲ τὸ ἄλλο βάσταξε καρδιά της νὰ τὸ κάνει,
 γιὰτὶ λυπιόταν τοὺς γονιοὺς καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι
 ποὺ Γιώργη τὸ φωνάζανε κ' εἶταν χαρὰ γεμάτο,
 30 ποὺ μὲ τὰ λόγια τὰ μικρά, μὲ τὰ μικρὰ λογάκια,
 μέσα στὰ γέλια ἔκανε τὸ σπῆτι τοὺς νὰ εἶναι.
 Τρανεύονταν(2) μέσ' τὸ χωριὸ πὺς θάταν μοναχὸς
 στὰ πρόβατα, στὰ ἄλογα, στὰ βόδια, στὶς γελάδες του,
 ποὺ γύρευε καμιὰ φορὰ μικρὸ πουλάκ' νὰ γίνεῖ,
 35 καὶ νὰ πετᾷ πολὺ ψηλὰ στὰ σύννεφα νὰ φτάνει
 καὶ κεῖ ἀπάνω στὰ ψηλὰ Βαγίτσα νὰ τὸ βλέπει.
 Γιατὶ λυπιόταν τοὺς γονιοὺς καὶ τὸ μικρὸ ἀδερφάκι,
 μηδὲ φαρμάκι βάσταξε νὰ καταπιῆ ἡ καρδιά της.
 Τρεῖς μέρες δὲν προγευτήκε, τρεῖς μέρες δὲν κοιμήθηκε,
 40 μόν' ὄλο ἀναστέναζε μὲ μάτια δακρυσιμένα.
 Καὶ κεῖ ἀπ' ἀναστέναζε καὶ ἔγινε μαύρα δάκρυα,
 φωνὲς ἀκούστηκαν κοντὰ στῆς γειτονιάς τὸ σπῆτι:
 «Βοήθεια, τρέξετε, γειτονιά, μὰς γίνουνε κλεφτάδες».
 Κλέφτες αὐτῆ σὰν ἄκουσε κάνει βουλή νὰ πάει,
 45 καὶ μαυτουνοὺς μέσ' τὰ βουνὰ στοὺς κάμπους νὰ γυρῆζει.
 Μὲ μνιάς πετιέται, ρίχνεται, τὸν τόπο της ἀφήνει.
 Ψηλὰ στὰν ὄρειο ἔφτασε τὰ ροῦχα της ξεντύνει
 καὶ μᾶλλον ροῦχα τὰδερφοῦ τσ' στὸ δρόμο κατεβαίνει.
 Οἱ κλέφτες τότε πήγαιναν, τοὺς παίρνει τὸ κατόπι.
 50 Σὰν βγήκαν ἔξ' ἀπ' τὸ χωριὸ τὸν καπετάνιο λέει:
 — «Δὲν παίρνεις ἄλλο σύντροφο κλέφτη μέσ' τὸν ταῖφά σου,
 ποὺ νὰ μπορεῖ μὲ τὸ τουφέκ' ἄσπρο γιὰ νὰ βαρέσει,
 σὰν τὸ ζαρκάδ' νὰ ρίχνεται στὰ ρέματα, τὶς πέτρες
 καὶ μὲ θυμὸ λιοντάρικο τῆ σπάθα του νὰ βγάξει.
 55 Ὁ καπετάνιος γύρισε στραβὰ στραβὰ τὴν εἶδε:
 — Ἔλα μαζί, παλλίκαρε, καὶ στὸν ταῖφά μου ἔμπα.

1) Μαρίτσα=Ἐβρος.

2) Τρανεύονταν=καυχιόταν.

- Καὶ μὴν ἡμέρα Κυριακὴ κοντὰ νὰ δύσ' ὁ ἥλιος,
 βγάξουν νὰ παίξουν τὰ σπαθιά, νὰ κάνουν τὸ λιθάρι.
 60 Καὶ κεῖ ποὺ παίζαν τὰ σπαθιά κέκαναν τὸ λιθάρι,
 ἡ κόρη πὼς ἐγύριζε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,
 ἄνοιξαν τὰ θηλύκια τῆς καὶ τὰ χρυσὰ κουμπιά,
 φάγκε ὁ ἄσπρος τῆς λαϊμός, φάγκαν καὶ τὰ φλωριά τῆς.
 Κανένας δὲν τὰ λόγιασε κανένας δὲν τὴν εἶδε,
 65 μονάχα γὼ (κλεφτόπουλο μικρὸ διαβολεμένο
 πὼς μέλεγαν μὲς τὸ ταῖφά) λόγιασα τὰ φλωριά τῆς.
 Κὴ κόρη τὸ κατάλαβε, κρυφὰ μὲ συντυχαίνει:
 — Σώπα, βρέ, σώπα, βρέ μικρέ, καὶ μὴ μὲ συντυχαίνεις,
 νὰ σοῦ χαρίσω τάρματα τὰ ἔρημα τὰ σπαθιά μου,
 70 σοῦ δίνω καὶ τὰ ροῦχα μου τὰ χρυσοκενημένα,
 μὲ δώδεκα ἀράδες τὰ κουμπιά τὰ φλωροχαπτιομένα.
 Κι' ἀφίνω γειὰ στὴ συντροφιά, στὸ τόπο μου θὰ πάνω,
 κανένας δὲν μὲ ἔνωσε πὼς ἤμουν κορτσάκι.
 Λεύτερη ἦρτα, λεύτερη στὴ μάννα μου παγαίνω
 75 καὶ κάθησε κι' ὠδήγησε¹⁾ τὰ πάθη τοὺς καημοὺς τῆς.
 Σὰν ὕστερα τὰ ἄκουσαν πομένανε οἱ κλεφτάδες
 τὰ χεῖλια τοὺς ἐδάρισαν, τὰ γέλια τοὺς χτυποῦσαν.

Π. Π. Χ.

1) ὠδήγησε = διηγῆθηκε.